

Daniel Mureșan

Duhule, vino!

O pledoarie pentru acordarea priorității Duhului
în viața, mesajul și lucrarea Bisericii

Cuprins

Introducere	9
Rolul vital al rugăciunii fierbinți, stăruitoare și îndelungi în lucrarea Duhului.	17
1. Mântuirea păcătoșilor	51
2. Trezirea credincioșilor	83
3. Botezul și reumplerea cu Duhul Sfânt.	145
4. Sfințirea credincioșilor	181
5. Vindecarea bolnavilor	207
6. Izbăvirea celor apăsați de diavol	229
7. Duhul care îi trimite și îi însoțește pe slujitori în lucrare	257
Epilog	279
Note	287

Introducere

Vor fi oameni care își vor bate joc de mine și îmi vor spune să-mi văd de treaba mea de cizmar și să nu îmi stric mintea cu filosofie și teologie. Însă adevărul lui Dumnezeu arde atât de tare în oasele mele, încât mi-am luat creionul în mână și am început să notez ceea ce am deslușit.¹

Jacob Behmen (1575–1624),
mistic și teolog creștin german

Nu sunt vrednic să fiu pus alături de sfântul care a spus cuvintele de mai sus, dar știu că așa mi se va întâmpla și mie ca lui. Vor fi oameni care își vor bate joc de mine în inimile lor sau cu voce tare și fie voi citi în privirile lor, fie voi auzi din vorbele lor dezaprobarea cu privire la cartea pe care o ții în mână, cititorule. Poate chiar tu vei fi unul dintre ei... Dar am scris pentru că ardea în inima mea un foc și trebuia să-l slobozesc. Am scris pentru tine, oricine ai fi, oricum te-ai numi și orice hram ai purta.

Dacă ești un credincios ce te crezi „de rând”, dar ești cu adevărat născut din nou prin pocăință și credință, atunci această carte e pentru tine: tu reprezinți Biserica prin faptul că ești parte integrantă din ea, ești o celulă din trupul spiritual al lui Cristos, ai în tine ADN-ul cerului, oricât de neînsemnat ai părea în ochii tăi sau în ochii altora. Viața, mesajul și lucrarea ta, ca parte a Bisericii, trebuie să fie marcate de prezența și de lucrarea Duhului Sfânt. El vrea să Îl proslăvească pe Cristos în și prin tine în generația în care te-a rânduit să trăiești. Sper din toată inima că vei fi ajutat, prin intermediul rândurilor pe care urmează să le citești, să acorzi mult mai multă prioritate Duhului lui Dumnezeu în viața ta, decât ai făcut-o până acum. Dacă vei face lucrul acesta, atunci, cu ajutorul Duhului Sfânt, vei fi un soț mai bun sau o soție mai bună; vei fi un părinte mai responsabil sau un copil mai ascultător; vei fi un elev sau un student mai silitor; vei fi un patron mai corect sau un muncitor mai harnic; vei fi un mai bun martor al lui Cristos, nu cu numele, ci cu viața ta.

Dacă ești un slujitor al Cuvântului, atunci această carte e, de asemenea, pentru tine: ai primit sarcina divină de a administra tainele lui Dumnezeu și de a distribui în mod corect și judicios Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu vei acorda mai multă prioritate Duhului lui Dumnezeu în viața, mesajul și lucrarea ta, nu vei putea fi nici „găsit credincios în lucrul încredințat” (1 Cor. 4:1-2) ție. Unii slujitori își închipuie că, dacă au în biblioteca lor „o tonă” de dicționare biblice, lexicoane, comentarii și studii biblice pe diverse teme, sunt rezolvați, dar gândind astfel se înșală singuri. Cărțile bune sunt folositoare, însă nu sunt nici pe departe de ajuns omului lui Dumnezeu. Suntem pentru studiu, însă nu suntem doar pentru studiu. Studiul singur ne poate face capul mare și inima mică. Pe lângă studiul Cuvântului avem nevoie să-L avem în ființa noastră, locuind în toată plinătatea, pe Cel care a inspirat Cuvântul, adică pe Duhul lui Dumnezeu. Fără El, ne putem ușor rătăci în desigurul părerilor omenești și al interpretărilor pe care alți

Respect pentru oameni și cărți

oameni le dau Cuvântului. Slujitorule al lui Dumnezeu, ai nevoie să dai mult mai multă înțâietate Duhului Sfânt în viața și lucrarea ta, să-L chemi să vină peste tine și să-ți dăruiască revelație în Cuvânt, inspirație în vorbire și putere în slujire!

Cineva îl încuraja pe un scriitor creștin spunându-i: „Să nu te oprești din scris. Ai un dar și o misiune.” Frumoasă încurajare. Da, atunci când cineva a primit darul de a scrie, fapt pentru care, apropo, nu are niciun merit, persoana aceea trebuie să scrie. Dar nu doar să scrie, ci trebuie să aibă și o misiune pe care să o îndeplinească. Căci a scrie cărți doar de dragul de a scrie nu ne duce nicăieri, pentru că înțeleptul spunea: „Încolo, fiule, ia învățătură din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n-ai mai isprăvi, și multă învățătură obosește trupul” (Ecl. 12:12).

Doamne, ajută-mă să-mi înfrânez plăcerea de a scrie și fă-mă să scriu doar atunci când Duhul Tău mă îmboldește! Să scriu doar atunci când nu pot să nu scriu. Să scriu doar atunci când simt în inima mea un foc de aceeași natură divină ca acela despre care profetul mărturisea: „Ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: «Silnicie și apăsare!» Așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua. Dacă zic: «Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!» iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot” (Ier. 20:8-9).

Referindu-se la puterea cuvântului scris și mai precis la traducerea Bibliei în limba germană pe înțelesul oamenilor de rând, Luther spunea: „M-am luptat cu diavolul cu cerneală.” În aceeași linie de gândire, cred, și vreau să o spun cu toată smerenia, că și nevrednicul de mine a primit misiunea de a lupta în această generație cu vorba, cu fapta și cu scrisul, împotriva formei de evlavie căreia îi lipsește puterea. Mai cred că Domnul mi-a încredințat această misiune pentru că n-a găsit pe altul mai slab și mai nepotrivit pentru o astfel de lucrare. Da, după acest criteriu cheamă El atât pentru mântuire, cât și pentru slujire.

Respect pentru oameni și cărți

El îi alege pe cei mai nemerituoși, pentru ca în urma lucrării lor, ei să nu se poată lăuda cu nimic și pentru ca atât ei, cât și cei ce îi ascultă sau îi citesc să recunoască faptul că mesajul pe care îl transmit nu este al lor, ci al Altuia și să-I dea Acestuia toată slava: „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:27–29).

Vreau să mă smeresc de la bun început înaintea ta, cititorule, și să-ți spun deschis că nu sunt un profesionist într-ale scrisului și de aceea s-ar prea putea să găsești anumite scăpări în lucrarea pe care o ții în mână, chiar dacă am pus mult suflet atunci când am scris. Dacă mi s-ar permite să-l parafrazez pe apostolul neamurilor, aș spune că sunt necioplit în scriere, dar te rog să mă primești așa cum sunt și să ierți neajunsurile robului tău. Îmi mărturisesc greșelile și scăzămintele înainte să dai tu însuși peste ele. Și acest volum, asemenea celor de dinainte, l-am scris din mers, între două slujiri, între două deplasări, uneori în cursul unor călătorii și, din această pricină lucrarea de față nu strălucește, dar am scris pentru tine cu o inimă curată și cu sinceritate.

Spiritul scrierii nu este unul sectar și nici nu are vreo tentă de mândrie spirituală. Dacă la o primă răsfoire ar părea totuși așa, rog cu respect cititorul să citească printre rânduri și să distingă drept motivație doar o gelozie sfântă pentru restaurarea lucrării biblice a Duhului Sfânt în viețile noastre ale tuturor.

Chiar dacă tema scrierii de față este clară și articulată, lucrarea atinge și alte domenii. Aceste domenii adiacente temei de bază trebuiau atinse în mod inevitabil, întrucât lucrarea Duhului străbate viața credinciosului de la naștere și până la moarte și viața Bisericii, de la întemeiere și până la răpire. Viața spirituală ce vine prin Duhul în viața credinciosului și a Bisericii străbate

Respect pentru oameni și cărți

toate domeniile acesteia precum sângele ajunge la toate organele văzute și nevăzute ale trupului uman și îi susține viața biologică.

Am hotărât să îmi asum riscul de a-mi deschide inima față de tine, cititorule, în rândurile care urmează. Ici și colo îți voi destăinui unele dintre mesajele pe care le-am primit din partea Domnului de-a lungul slujirii. Pe cele mai multe dintre ele le-am primit prin alte vase ale Domnului, în timpul rugăciunii în vederea slujirilor care îmi stăteau în față. Fiecare descoperire pe care o primim din partea Duhului Sfânt, fie personal, fie prin altcineva, trebuie verificată după etalonul Scripturii; dacă Duhul care îți vorbește este Duhul Sfânt, El nu Îl va contrazice niciodată pe același Duh Sfânt care a inspirat Scripturile. El nu Se va tăgădui și nu Se va contrazice pe Sine Însuși.

Citind aceste descoperiri, vei putea alege fie să mă judeci în inima ta, fie să îți asumi principiile spirituale general valabile din aceste mesaje. Te rog să le analizezi cu Scriptura în față și să o faci în mod obiectiv, ca să poți avea un câștig spiritual personal. Nu te grăbi să judeci după aparențe și înainte de vreme. Ferește-te de prejudecăți omenești și de învățături omenești care spun că azi Duhul Sfânt nu mai vorbește oamenilor. Locul descoperirilor divine primite prin Duhul lui Dumnezeu, în viața și lucrarea apostolilor a fost unul de frunte și prioritar. Dacă ai vrea, bunăoară, să studiezi viața și lucrarea apostolului Pavel, din cartea Faptele apostolilor și din epistolele scrise de el, ai fi surprins să descoperi cât de mult s-a bizuit pe călăuzirea Duhului Sfânt și câte descoperiri a primit prin Duhul, fie personal, fie prin alte vase ale Domnului. Va spune cineva: „Da, dar Pavel a fost apostolul neamurilor și a avut o chemare unică din partea lui Dumnezeu...” Într-adevăr, așa este, dar continuând argumentul, noi spunem că, dacă acest om deosebit de înzestrat de Domnul, a avut nevoie de dese descoperiri ale Duhului lui Dumnezeu, cu cât mai mult avem noi, cei mai puțin înzestrați? Mi s-a reproșat că pretind prea mult că Domnul îmi vorbește într-un fel sau altul.

Dar permite-mi să-ți mărturisesc, cititorule, că eu nu sunt decât un biet păcătos mântuit prin har; sunt un copil slab și neștiutor al lui Dumnezeu și am nevoie ca Tatăl meu ceresc să îmi vorbească mereu. Sigur că El îmi vorbește în primul rând prin cuvântul Scripturilor pe care le citesc și le studiez zilnic, dar în viața de credință și în lucrarea Domnului, cuvântul Scripturilor inspirate de Duhul nu a fost și nu trebuie să fie vreodată un substitut al cuvântului inspirat prin același Duh și manifestat prin darurile Duhului care se manifestă și azi ca în veacul apostolic. După cum spune un cântec mai de demult:

*Și azi Isus e ca-n trecut, lucrează poate chiar mai mult;
Minuni vedem în orice ceas, când El veghează-al vieții pas.*

Dumnezeul nostru nu S-a schimbat și, ca urmare, El nu tace. „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică” (Ps. 50:3). El vorbește și azi așa cum a vorbit dintotdeauna: „Leul răcnește: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va proroci?” (Amos 3:8). Domnul nostru nu este ca idolii cei muți care „au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi, dar n-aud, au nas, dar nu miroase, au mâni, dar nu pipăie, picioare, dar nu merg; nu scot niciun sunet din gâtulejul lor. Ca ei sunt cei ce-i fac; toți cei ce se încred în ei” (Ps. 115:5-8). Unii dintre cei ce își zic credincioși și se numesc pe ei înșiși copii ai lui Dumnezeu s-au depărtat de Dumnezeul cel viu și adevărat, abătuți de anumite învățături omenești și și-au făurit un alt dumnezeu: un dumnezeu muț, orb, surd, neputincios, care nu spune mai nimic și nu

Duhul trebuie să aibă prioritate în viața și în lucrarea Bisericii. Noi trebuie să-l acordăm prioritatea cuvenită.

face mai nimic. Domnul să aibă milă de aceste persoane, să li Se descopere și să le trezească!

Dumnezeu a vorbit prin proroci în vechime, iar o mare parte din cuvintele lor alcătuiesc Scriptura pe care o ținem noi în mână astăzi. Apoi El a vorbit prin Fiul: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile” (Evr. 1:1–2). În cele din urmă El continuă să vorbească prin Duhul, până când Biserica va părăsi pământul acesta blestemat: „Când va veni mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare... Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16:13–15).

Duhul trebuie să aibă prioritate în viața și în lucrarea Bisericii. Noi trebuie să-I acordăm prioritatea cuvenită. Fără prezența plenară, fără mișcarea și fără lucrarea Duhului, Biserica riscă să devină o vale a oaselor, un cimitir vesel asemănător celui din Săpânța, județul Maramureș. Dar oricât de vesel ar părea sau s-ar numi un cimitir, el tot cimitir rămâne; n-ai vrea să petreci prea multă vreme în el.

Pasajul biblic din Ezechiel 37 descrie probabil cel mai sugestiv moartea spirituală și rolul hotărâtor pe care îl are Duhul Sfânt pentru a scoate din această stare. Din punctul lui Dumnezeu de vedere, Israel era mort spiritual, era în mormânt. Dar Domnul le promite israeliților că îi va scoate din această stare: „Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu” (v. 12). Profetul are parte de o răpire sufletească, în Duhul Domnului. Mâna Domnului simbolizează prezența nemijlocită și manifestată a slavei și a puterii lui Dumnezeu. Intervenția Duhului ca urmare a profeției omului lui Dumnezeu este punctul culminant al relatării biblice: „Duhule, vino din

Respect pentru oameni și cărți

cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia ca să învieze!" (v. 9). Așa după cum spune și Matthew Henry privitor la pasajul Ezechiel 37, în consacratul său comentariu asupra Scripturii: „Vântul era emblema Duhului lui Dumnezeu și reprezenta puterile Sale transformatoare.” Da, Duhul despre care e vorba aici este Duhul lui Dumnezeu, după cum reiese și din versetul 14, unde Domnul spune: „Voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi”, explicând revelația din valea oaselor.

Duhul Sfânt este Duhul care Îl proslăvește doar pe Dumnezeu. El nu proslăvește pe niciun om și nicio organizație. Duhul care îl proslăvește pe un slujitor al lui Dumnezeu nu este Duhul Sfânt, ci este un alt duh, un duh străin. Mântuitorul vorbea într-un mod fără echivoc despre misiunea Duhului Sfânt, spunând: „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16:14).

Burnett Streeter, un cercetător biblic englez care a trăit în secolul trecut, spunea astfel: „Metoda de înaintare pentru Biserica contemporană nu stă în imitarea formelor, ci în recuperarea Duhului Bisericii primare.” El avea dreptate sesizând nevoia noastră de a recupera prezența, manifestarea și lucrarea Duhului Sfânt în viața și în lucrarea Bisericii. Noi completăm ideea, spunând din nou aici că Biserica acestei generații trebuie să se întoarcă la Dumnezeu Duhul Sfânt: să se pocăiască de păcatele săvârșite împotriva Lui, să le mărturisească și să le lepede, să înseteze după plinătatea Duhului și să o caute, să dea întâietate și prioritate Duhului în viață și în slujire.

Rugăciunea noastră trebuie să fie asemănătoare rugăciunii lui Ezechiel: „Vino, Duhule, și proslăvește-L pe Cristos ca Mântuitor al păcătoșilor, ca Domn al credincioșilor, ca Botezător al copiilor lui Dumnezeu, ca Sfințitor al celor credincioși, ca Medic al bolnavilor, ca Izbăvitor al celor apăsați de diavol, ca Cel care Își trimite și însoțește slujitorii!”

Rolul vital al rugăciunii fierbinți, stăruitoare și îndelungi în lucrarea Duhului

Am întredeschis ușa și i-am privit (pe Daniel Nash și Abel Clary), pentru că îi auzeam gemând și i-am văzut cu fețele la pământ. Erau așa de trei zile, întinși la pământ și gemând. Mă gândeam că li s-a întâmplat ceva groaznic. Mi-a fost teamă să intru și nu știam ce să fac. „Vreau să vii să vezi ce e cu ei?” „Nu, nu e nevoie, a răspuns Finney. Ei simt durerile nașterii spirituale și sunt într-un duh de rugăciune.”²

Mărturie despre viața de rugăciune a pastorului Abel Clary

În orașul Salem din cel mai sudic stat al Indiei, statul Tamil Nadu, în centrul unui mare sens giratoriu se găsește o statuie din bronz în mărime naturală a unui bivol cu un genunchi la pământ, care se opintește urcând parcă o pantă și se sugerează că trage o povară. Când am trecut pe acolo și am văzut această